Alexei Panshin

Destinul Lui Milton Gomrath

Poate că nu e necesar să ocupi locul pe care îl meriţi ca să obţii ceea ce meriţi.

Alexei Panshin

Milton Gomrath îşi ducea zilele visând la o viaţă mai bună. Mai precis, îşi ducea zilele ca gunoier. Golea câte o pubelă în spatele camionului de gunoi al municipiului şi apoi se lăsa pradă reveriei, în timp ce maşina sfărâma resturile menajere, cranţ-cranţ-cranţ. Era sătul până peste cap de camion, sătul de cămăruţa mizeră în care trăia şi de interminabila procesiune de zile mohorâte. Visele sale reprezentau suma tuturor „ar fi putut fi” ale lui şi, pentru că nu se putea afla în atât de multe ipostaze, visele îi erau frumoase.

Visul preferat al lui Milion nu se potrivea celor care îşi cunosc părinţii. Fusese găsit pe treptele unui orfelinat, într-un coş de nuiele împletit cu stângăcie şi aceasta îi permisese în copilărie să-şi imagineze o infinitate de destine excepţionale care puteau şi urmau să se împlinească o dată cu apariţia unei mame, a unui unchi sau văr, sosit să-l revendice şi să-l ducă în lumea unui etern Iunie, căruia îi aparţinea de drept. Milton crescu, reuşind să-şi termine liceul datorită unui consiliu profesoral cu pretenţii egalitariste, care era de părere că toată lumea trebuie să-şi încheie studiile, indiferent de capacitate, pentru ca apoi să înceapă lucrul pentru municipiu, rămânând mereu fidel visului strălucitor al copilăriei.

Într-o zi, pe când stătea lângă maşina de gunoi, un tip slăbuţ şi cu o figura chinuită, îmbrăcat simplu în negru, se materializă în

faţa lui, fără bubuituri supersonice, fără şuierături sau pocnete. O materializare de-a dreptul profesionistă.

— Milton Gomrath? Întrebă tipul şi Milton încuviinţă. Sunt agent operativ al Centralei Probabilităţilor. Pot să vă vorbesc?

Milton dădu iar din cap. Individul nu era chiar mama sau vărul pe care şi-l închipuise, dar se pare că ştia pe de rost replicile mormăite zilnic de Milton de când se ştia.

— Am venit să rectific o eroare în structura probabilităţilor, spuse tipul. În copilărie, aţi fost mutat din greşeală din dimensiunea dumneavoastră în aceasta, având ca rezultat o tensiune crescândă asupra lucrurilor-aşa-cum-sunt. Nu vă pot obliga să veniţi cu mine, însă dacă doriţi, sunt gata să vă restitui lumii căreia îi aparţineţi.

— Bun, dar ce fel de lume e aceea? Întrebă Milton. Seamănă cu asta? Adăugă el arătând spre stradă şi spre camion.

— O, nu, deloc! Îi răspunse individul. Este o lume a magicului, cu balauri, cu cavaleri şi cu castele şi tot felul de chestii din astea, dar n-o să vă fie greu să vă obişnuiţi cu ea, întrucât este locul căruia îi aparţineţi de drept şi mintea dumneavoastră va fi în armonie cu el. În plus, ca să vă ajut, am pe cineva gata să vă arate poziţia dumneavoastră şi să vă explice cum stau lucrurile.

— Sunt gata, zise Milton.

De-abia rosti cuvintele şi lumea se întunecă în faţa ochilor săi, iar când putu din nou să vadă se trezi stând cu individul în negru în curtea unui castel uriaş de piatră. De-o parte se înălţau clădiri cu ziduri cenuşii, iar de cealaltă, o grădină de trandafiri cu izbucniri de roşu, alb şi galben.

În faţa lor stătea un bărbos între două vârste.

— Am ajuns, zise tipul în negru. Evon, el este cel de care trebuie să ai grijă. Milton Gomrath, faceţi cunoştinţă cu Evon Asperito. El vă va explica tot ce trebuie să ştiţi, continuă el, adăugând:

— Domnilor, Centrala Probabilităţilor vă mulţumeşte din inimă pentru serviciul făcut şi pentru că aţi repus lucrurile la punct.

Acestea fiind zise, individul în negru se făcu nevăzut. Evon bărbosul mârâi un „urmează-mă” amical şi intră în cea mai apropiată clădire, ce părea un grajd pentru cai. Făcând semn cu mâna spre un balot de paie dintr-un colţ, bărbosul îi spuse lui Milton:

— Poţi dormi acolo.

Pe urmă îi arătă o grămadă de bălegar, o furcă cu coadă lungă şi o roabă.

— Pune din ăla în aia, du-l afară şi împrăştie-l printre tufele de trandafiri din grădină. Apoi o să-ţi găsesc altceva de făcut, zise el, bătându-l pe Milton pe umăr. Ştiu că-ţi va fi greu la început, băiete, dar dacă ai vreo nelămurire vreodată, n-ai decât să mă întrebi.

SFÂRŞIT